

retning fra Krigsministeriet — og det gjør mig ondt, at Krigsministeren ikke er tilstede, da det altid har sine Banffeligheder at tale om en Forvaltning, der staaer under en Mand, som er fraværende; men jeg haaber, at han skal finde vore Ord i Tidenpen, og at de ærede Medlemmer af Finantsudvalget, der her ere tilstede, ville reise sig og rette paa mine Udtalelser, hvis Noget ikke skulde være fuldkommen sikkert — jeg kan tage feil, men jeg gjør mig Umage for at gjøre det saa lidt som muligt — som oplyser om denne Overskudssum; men vi have ved Siden deraf en Beregning over Klædebeholdningen og Klædeforbruget, som viser os, at man for at godtgjøre Fornødenheden af en saa stor Mængde Klæde som det, der forlanges og haves i Behold, har maattet skabe en heel ny Anvendelse for Klæde som efter min Overbeviisning ikke har nogen lovmedholdelig Berettigelse (Hør!), nemlig, at lade tilvirke Klædningsstykker for Krigsreservearmeen, Klædningsstykker for Vor Herres Møl; thi det vil jeg haabe, det vil blive, jeg vil haabe, at vi ikke saa let komme til igjen at stille en Hær paa Venene, hvortil Krigs-Reserven og Forstærkningen høre. I ethvert Tilfælde er dette imidlertid skeet, uden at jeg kjender nogen lovlig Hjemmel dertil; jeg antager nemlig ikke, at nogen Bestyrelse har Ret til i hundredtusindvis at anvende Penge til Tilvirkning af Gjenstande, hvis Tilvirkning hverken er berettiget ved bestaaende Love eller ved den foreliggende Finantslov. Vi have søgt at gjøre en Ende paa dette System ved i Finantsloven at nedsette — saaledes troer jeg, det i sin Tid, naar Krigsministerens Finantslovsforslag kommer frem for Thinget, vil vise sig — Tilvirkningsprisen for nogle og halvtredstusindstyvetusind Alen Klæde; men selv derved komme vi ikke videre, end til at indfrænke Tilvirkningen paa Usherød til omtrent det Halve; Usherød vil derved upaatvilelig næste Aar komme til at stille sig uden Gevinst og maaskee med Tab; men jeg beder det ærede Thing lægge Mærke til, hvor skadeligt for Finantsvæsenet i det Hele og altsaa for Statterne det er, naar Regjering og Rigsdag, gennem en Krigsføring af denne Art søge at ødelægge hinanden, for endelig at naae Sparsomhed. Det er

en saa vrang Vel at betragte, at det smerter mig, om den ærede Regjering ikke selv skulde kunne finde Midler til at gjøre Ende derpaa. Det er en af de store Feil, forekommer det mig, som klæber ved vor hele Regjeringsvæsen, at enhver Minister i saa vigtige Tilfælde gaaer paa sin egen Haand og tør paa sin egen Haand, ligeoverfor den samlede Regjering, foretage sig Sager af denne Art, og derved skabe den sorgelige Forlegenhed, at vi her i Rigsdagen skulle oplyse Regjeringen om Misbrug af den Art. Det var at ønske, at Finantsloven og fremsfor Alt Finantsloven blev bragt saaledes frem, at det kun var enkelte og nye Tilfælde, der behøvedes at strides om, og at Sager som denne, der her ligger for nu i et Par Aar, ikke bestandig kom frem paa samme Maade; vi ville jo være i den Nødvendighed enten at nægte Bevillingen til Fangernes Underhold, og paa den Maade tvinge Regjeringen til at skaffe sig de fornødne Midler til deres Underhold, ved at inddrage Usherød Fabrik, eller vi maae forsøge paa at skaffe os Tab tilvelebragt ved Usherød Fabrik, ved at indfrænke Fabrikationen der, for saa paa den Maade at naae at blive af med den. Naar Regjeringen derimod strax greb igjennem, indtog Usherød under den samme Bestyrelse som den, der bestyrer Fængslerne, hvorunder Fabrikationer af samme Art nu allerede ere henlagt, og hvor altsaa den fornødne Bestyrelsesdygtighed maa være tilstede, saa blev Staten ikke udsat for noget Tab, og de Forvaltningsgrene, hvorom der her er Spørgsmaal, nemlig Krigsministeriet og Fængselsbestyrelsen, kunde ikke komme i nogen Strid; thi igjennem Usherød Fabrik vilde Fængselsbestyrelsen i den første Tid kunne levere Krigsbestyrelsen Klæde accurat til samme Pils som nutildags, og som tillige havde den Character, at det kom fra Usherød. Jeg skal meget villig indrømme, at det i Almindelighed er godt Klæde, men „Characteren“ gjør ogsaa noget, og hertilands gjør den meget. Dersom den ærede Justitsminister vilde sige os, hvad han vilde gribe til i det Dieblit, vi af Bevillingen til Straffe-Anstalterne udslættede en saa stor Sum, som han kunde gjenvinde ved at overtage Usherød, saa ville vi være et langt Skridt videre paa denne Bane. Vi have ikke